

EN RECORDANÇA

En presentar el primer volum dels Annals del "Patronat d'Estudis Històrics d'Olot i Comarca", devem consignar, amb pena, la pèrdua recent de l'amic Ramon Grabolosa i Puigredon, la desaparició del qual representa un buit considerable, tant a nivell de la nostra entitat com pel conjunt de la vida cultural olotina.

El dissabte dia 1 d'octubre de 1977 moria a la seva terra nadiua, després de més de sis mesos de cruel malaltia. Havia nascut a Olot, capital de La Garrotxa, el dia 28 de juny del 1921 i des dels primers anys de la seva adolescència s'inclina vers la literatura, vocació aquesta que li és posteriorment desvetllada pel poeta olotí Carles Fontfreda. Les seves inquietuds, però, quedarien truncades amb l'esclat de la contesa civil del 1936-1939, la qual impedita que estudis superiors i universitaris complementessin les tendències arrelades. A partir del 1940 comença a col·laborar, en vers i prosa, en "Arriba España", l'únic setmanari olotí de l'època de postguerra, editat en castellà. És quan també aleshores apareixen articles seus en "Ariel", "El Correo Catalán" i altres publicacions editades a Barcelona.

A la revista "Pyrene", de la qual forma part del grup de redacció fundador, hi publica, des del 1949 fins el 1954, un seguit de treballs basats sobre diversos aspectes literaris, geogràfics i folklòrics relacionats amb la terra nadiua. El director d'aquella publicació olotina, el poeta Josep Munteis i Bracons, estimula constantment els afanys del jove escriptor que troba en la comarca garrotxina temes

d'inspiració persistent. Les seves obres, que defugen de la investigació eminentment erudita, adquireixen en brillant prosa un interès meritori que s'acreix amb la gran qualitat poètica nascuda de la simple contemplació de les belleses naturals que recull i descriu amb un estil planer, realment admirable i penetrant. Amb expressió poètica han quedat, inèdits, els assaigs "El foc de les hores" i "Camí incert". Així mateix, i també inèdites, hi ha un parell de novelles, "L'endemà de cada dia" i "L'atracament".

El dia 2 de setembre del 1953 contrau matrimoni amb M^a del Tura Roura i Castañer, la comprensió de la qual fa que la vocació mai no defalleixi. Fruit del matrimoni són dos fills, Francesc d'Assís i Jaan-Ignasi. Per aquells anys desenvolupa una enorme tasca en la premsa local tot utilitzant pseudònims, el més conegut dels quals és "Alot", amb què signa gran nombre de collaboracions que s'estenen, més endavant, a les pàgines de "La Garrotxa" i "Olot-Misión", setmanaris dels quals més tard se n'apartà a causa de diferències de criteri mantingudes amb les respectives direccions.

L'any 1959 publica "Històries de Vila Vella", un recull de contes que esdevé l'única obra de creació literària sortida a la llum. Més tard manifesta preferència pels estudis comarcals, essent d'aleshores el llibre "Besalú, un país aspre i antic", el qual és publicat l'any 1968, fent-se'n set anys després, el 1973, una segona edició. L'obra havia estat finalista del premi "Maspons i Camarassa" del 1966, el qual obté tres anys després amb un llibre monogràfic, "Olot, els homes i la ciutat". El 1971 surt a la llum "Santa Pau i la seva baronia", i el 1972, amb "Carlins i liberals", conquereix un nou guardó, el premi de "Biografia Aedos". Del 1974 és "Olot, en les arts i en les lletres", amb pròleg de Joan Maragall, i del 1975 "Les valls d'Olot", una descripció històrico-paisatgística de la plana d'En Bas i de les terres de Bianya que havia arribat a finalista del premi "Catalònia" del 1972. Uns mesos més tard es publiquen "Besalú, guia turística" i "Olot, guia turística", les quals donen pas, el 1976, a l'obra biogràfica "Joan Carles Panyó i Figaró, primer director de les Escoles de Dibuir d'Olot i de Girona", amb la que havia obtingut l'accèssit del Certamen Històrico-Literari sobre temes gironins convocat l'any 1974 per la Delegació Provincial del Ministeri d'Informació i Turisme i la Casa de Cultura de Girona.

Fou durant molts anys membre actiu de l'entitat "Amics de Besalú i el seu Comtat", essent-ne secretari a Santa Pau. Després de la creació de la delegació "Amics de la Vall de Bianya", de la

qual també n'era membre, contribuï positivament a la consolidació de la mateixa traçant-ne les seves actuacions inicials. Fou Conseller Local, a Santa Pau, del Patrimoni Artístic i Cultural. En totes aquestes institucions deixà fe del seu pas marcant-ne camins i fites on, sovint, hi bolcava tot el seu esforç personal. Havia col·laborat en les revistes "Serra d'Or", la desapareguda "Tele-Estel", "Destino" i "Revista de Girona", així com en "Puigsacalm", d'Olot. Des dels darrers mesos del 1976 participà, fins el mateix jorn de la seva mort, en les emissions radiofòniques de "Ràdio-4", emissora barcelonina en llengua catalana per a la qual escrivia guions. En el "Patronat d'Estudis Històrics d'Olot i Comarca" desenvolupà una tasca remarcable i, traslladar-la, com a membre de la mateixa institució pronuncia una conferència, a Mataró, sobre la vida i l'obra de Joan Carles Panyó, que esdevindria la seva darrera actuació pública. Ja enllitat continuà demostrant l'estima al país a través d'incomptables propòsits que mai no veuria realitzats, entre ells les obres entorn a les ermites i santuaris de Catalunya i el bandolerisme català, convertides en el seu llegat pòstum.